

Sygn. akt IV Cz 379/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, Wydział IV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska

Sędziowie: SO Wanda Dumanowska (spr.)

SO Henryk Rudy

po rozpoznaniu w dnia 27 czerwca 2013r., w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. D.

przeciwko M. D.

o obniżenie alimentów

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Rejonowego w Chojnicach

z dnia 6 maja 2013 r. – sygn. akt III RC 110/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Sądu Rejonowy w Chojnicach zwrócił pozew wniesiony przez K. D. wniesiony przeciwko M. D. o obniżenie alimentów, z powodu nie usunięcia w określonym terminie braków formalnych – nie przedłożenie odpisu pozwu i załącznika oraz nieuiszczenia opłaty w kwocie 60 zł. Przy czym Sąd wskazał, iż zobowiązanie prawidłowo doręczono powodowi w dniu 23 kwietnia 2013r.

Zażalenie na to zarządzenie złożyła powód, który nie kwestionował, iż zobowiązania nie wykonał, podniósł jedynie, że nie odebrał adresowanej do niego przesyłki, bowiem w okresie od 2 do 24 kwietnia przebywał za granicą. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd II-iej instancji zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozew, jako pismo wszczynające postępowanie w sprawie, winien odpowiadać warunkom formalnym określonym dla pierwszego pisma w sprawie, które wynikają z przepisu art. 126 § 1 kpc i art. 187 § 1 kpc.

Zgodnie z treścią art. 130 § 1 kpc, jeżeli pismo wszczynające postępowanie w sprawie nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma,

do jego poprawienia lub uzupełnienia. Braki formalne pism procesowych są wynikiem niezachowania właściwych wymagań przewidzianych ogólnie (art. 126 kpc) dla wszystkich pism procesowych lub dla szczególnego ich rodzaju (np. art. 127, 187, 368, 398⁴ kpc). Art. 130 kpc ma zastosowanie w razie takich braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie pismu prawidłowego biegu, tj. wywołanie przez nie właściwych skutków procesowych zarówno w stosunku do sądu, jak i pozostałych podmiotów uczestniczących w postępowaniu.

Treść wezwania skierowanego do strony na podstawie art. 130 § 1 kpc powinna dokładnie i w sposób dostępny, czytelny oraz zrozumiały wskazywać rodzaj i termin wymaganej od adresata wezwania czynności, a także rygor w wypadku niezastosowania się do jego treści.

W niniejszej sprawie, pozew został złożony w jednym egzemplarzu oraz bez odpisu załącznika, co jest niezgodne z wymogiem art. 128 § 1 kpc. Zatem zasadnym było wezwanie powoda do usunięcia tych braków formalnych. Prawidłowym było również wezwanie powoda do uiszczenia opłaty od pozwu, bowiem zgodnie z art. 126² § 1 kpc Sąd nie podejmuje żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata.

Z dalszej analizy akt sprawy wynika, iż odpis zarządzenia z dnia 25 marca 2013r., został doręczony powodowi, na adres wskazany w pozwie, w sposób zastępczy ze skutkiem na dzień 26 kwietnia 2013r. o czym świadczą zapisy o awizowaniu na zwrotnym poświadczeniu odbioru (k-6). Doręczenie to, zostało dokonane w sposób zastępczy, przewidziany w art. 139 § 1 kpc oraz zgodnie z § 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 czerwca 1999r. w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 1999, Nr.62, poz. 697 ze zm.). Z adnotacji uczynionej na przesyłce wynika wprost, iż w dniu 8 kwietnia 2013r. doręczyciel pozostawił u adresata – powoda, zawiadomienie, które umieścił na drzwiach adresata, o możliwości odbioru przesyłki we właściwej pocztowej placówce oddawczej. Czynność ta została powtórzona w dniu 16 kwietnia 2013r. a po bezskutecznym upływie kolejnych 7 dni, przesyłkę zwrócono do Sądu Rejonowego w Chojnicach (vide: k- 6).

Doręczenie zastępcze z art. 139 § 1 k.p.c. jest uwarunkowane niemożnością doręczenia właściwego (art. 135 kpc) bądź określonego w art. 138 kpc, musi być też dokonane na „właściwy adres”, który ustala sąd w konkretnej sprawie (vide: uzasadnienie postanowienia SN z dnia 8 grudnia 2010 r., III CZP 105/2010, LexPolonica nr 2422042). Wskazać dalej należy, iż z przepisu § 1 art. 139 kpc wynika domniemanie skuteczności doręczenia przez awizo, jeżeli było ono dokonywane na właściwy adres. Jest to domniemanie wzruszalne, co oznacza, że adresat może za pomocą wszelkich środków dowodowych wskazywać i to, że awizowanego pisma sądowego nie otrzymał, i o nim nie wiedział z tego względu, iż nie dotarło do niego zawiadomienie o złożeniu tego pisma w urzędzie pocztowym. Skuteczność doręczenia przez awizo warunkuje bowiem stwierdzenie, że adresat w sposób nie budzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu przeznaczonego dla niego pisma sądowego oraz miejsca, w którym może je odebrać. Brak tego zawiadomienia, jak też wątpliwość czy dotarło ono do adresata, czyni doręczenie bezskutecznym. Pogląd judykatury w tym względzie jest od wielu lat utrwalony (vide: m.in. orz. SN z 4 października 1971 r. I PZ 53/70 - OSNCP 1971, nr 6, poz. 100, postanowienie SN z 21 czerwca 1988r., III CRN 172/88, Legalis) a podstawowym czynnikiem warunkującym uznanie doręczenia zastępczego za prawidłowe i skuteczne jest wysłanie przesyłki sądowej na prawidłowo adres zamieszkania strony.

Z drugiej jednak strony w sytuacji gdy doręczenie w sposób wyżej wskazany było prawidłowe, tzn. postępowanie doręczyciela było zgodne z przytoczonymi przepisami, koniecznym jest zbadanie czy został spełniony drugi warunek, od którego uzależnione jest stwierdzenie skuteczności doręczenia a mianowicie, czy nieprofesjonalny pełnomocnik został prawidłowo pouczony o terminie i sposobie jego zaskarżenia. Badanie to ogranicza się do sprawdzenia treści zarządzenia o doręczeniu oraz treści adnotacji na zwrotnym poświadczeniu odbioru. Zatem ogranicza się do zbadania treści pisma zawierającego wezwanie do usunięcia braków formalnych, znajdujące się w kopercie zaadresowanej do powoda (vide: k-6).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż analiza pod kątem spełnienia wyżej wskazanych warunków, pozwala na ustalenie, iż przesłanki uznania doręczenia zastępczego, zarządzenia z dnia 25 marca 2013r., zostały przez

Przewodniczącego Sądu Rejonowego w Chojnicach dokładnie sprawdzone. W konsekwencji zasadnie uznano, iż doręczenie było skuteczne.

W konsekwencji powyższego, art. 130 § 1 i 2 kpc stanowi, iż jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu bez zachowania powyższych warunków formalnych i nie zostaną one uzupełnione, na zarządzenie przewodniczącego sądu w terminie zawitym 7 dni, skutkuje to zwrotem pisma (pozwu).

Wobec powyższego, skoro powód dopiero do niniejszego zażalenia dołączył odpis pozwu i dowód uiszczenia opłaty, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zażalenia. W tym bowiem przypadku uzupełnienie pozwu w zażaleniu, w zakresie wyżej wskazanym, uznać należy za spóźnione wobec przekroczenia terminu zawitego, o którym była mowa na wstępie. Tym samym zasadne było wydanie zaskarżonego zarządzenia.

Dodać należy jedynie, iż zwrot pozwu złożonego w dniu 25 marca 2013r. nie zamyka powodowi drogi do złożenia ponownego, pozwu o to samo roszczenie, przeciwko temu samemu pozwanemu, bowiem zwrócone pismo procesowe nie wywołuje żadnych skutków prawnych.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, należało orzec jak w sentencji.